

Kedvenceink voltak: beszélgetés Nyilasi Tiborral

2009 augusztus 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Mai beszélget?partnerünk a Fradi egyik él? legendája: Nyíl, azaz Nyilasi Tibor, aki a napokban ünnepelte születésnapját. Ezen alkalomból külön is köszöntöttük, ez a beszélgetés pedig az ünnepelt ajándéka mindannyiunknak.

Azt hiszem, Nyilasi Tibor életútját nem kell egyetlen fradistának sem bemutatni, annak már eddig is több könyvet szenteltek és mi a Fradiért rajongók mind el is olvastuk. Arról nem beszélve, hogy sokunk számára ? jelentette a nagy sztárt, akiért és társaiért tombolhattunk a lelátón, gy?zelmeiket ünnepelhettük. A fiatalabb korosztály, pedig mint sikeres edz?t ismerte meg.

? azon kevesek egyike, akik képesek voltak megtestesíteni a Fradit. Azért, hogy legalább saját szokásaimhoz h? maradjak, néhány adat és tény Nyíl életéb?l:

Várpalotán született 1955. január 18-án. Családja 1960-ban költözött Budapestre, a II. kerületbe. A kis Tibi

mozgásigényét a grundon élte ki, mert akkoriban még voltak grundok. Miután sok tornacip? bánta ezt, édesapja 1965-ben elvitte a lakhelyükhöz legközelebb es? futballpályára az Úttör?stadionba. Ott kezd?dött el a fantasztikus pályafutás. Úgy t?nik, eleinte Tibi életében öt évente történtek a fontos momentumok, mert a következ? ilyenre 1970-ig kellett várni, amikor leigazolta álmai csapata, a Ferencváros. Álmai csapata, mert édesapja után a fia is fradista lett. Csillogó tehetségére hamar felfigyeltek, gyakorlatilag az elejét?l a két évvel id?sebbekkel játszott egy csapatban, majd 1973-ban, 18 esztend?sen a nagycsapatban is bemutatkozott az NB I-ben. A bemutatkozást még 242 mérk?zés követte, amelyeken összesen 131 gólt ért el. 1983-ig tartott ez az id?szak, amely alatt kétszer bajnok (1975-76 és 1980-81) és háromszor kupagy?ztes lett (1974, 1976, 1978). 1975-ben fantasztikus sorozat után a KEK-dönt?be jutott a Fradival, ahol ugyan vesztettek, de így is beírták a nevüket az európai labdarúgás történelmébe. Az 1981-es bajnoki cím évében ? lett az európai góllöv?k között a második, az „Ezüstcip?” nyertese. 1983-ban Ausztriába, az Austria Wien csapatához igazolt, az ott eltöltött öt év alatt háromszor bajnok (1983-84, 1984-85, 1985-86) és egyszer kupagy?ztes lett (1986). 1975-t?l 1985-ig kihagyhatatlan tagja volt a magyar válogatottnak, összesen 70 mérk?zésen 32 gólt szerzett, részt vett két világbajnokságon. 1988-ban abbahagyta az aktív játékot, majd 1990-ben elkezd?dött edz?i karrierje. 1994-ig a Fradival nyert egy bajnokságot (1991-92) és három kupát (1991, 1993, 1994), azaz minden évben valami címet. Tette ezt azok után, hogy a Fradi azt megel?z?en az utolsó bajnoki címét 1981-ben, utolsó kupagy?zelmét 1978-ban - tehát még az ? játékos korszakában – nyerte. Az 1997-98-as szezonban újra ? lett a csapat edz?je, ez azonban már kevésbé volt sikeres. 2002-t?l 2007-ig az MLSZ alkalmazásában az utánpótlás korosztályos válogatottjai tartoztak a felügyelete alá. Jelenleg a sporttelevízió szakkommentátora, csak ez köti a futballhoz.

Rövidnek ígértem az életút bemutatását, de már csak az eredménysor miatt sem lehetett azt néhány szóban elintézni. Hiába, ilyenek a legendák. Következzék a beszélgetés.

- Gyermekkorodban mit jelentett számodra a Fradi?

- Mindent! Édesapám is nagyon nagy szurkoló volt, én is az lettem. A Fradi szeretete nálunk tényleg apáról fiúra szállt. Hiszem, hogy a fradizmus terjedésének ez a leghatásosabb módja. Ezzel együtt csak egészen kisgyermekként voltam édesapámmal meccseken, mert viszonylag hamar önállósítottam magam és a haverokkal jártunk szurkolni a mindenkori B-középbe. Különösen, amikor már magam is futballoztam. Nem sok olyan meccsre emlékszem, ami nélkülünk kezd?dött el.

- Az els? csapatod az Úttör?stadion volt. Hogy kerültél a Fradiba?
- Azt el kell mondjam, azért volt az Úttör?stadion, mert oda gyakorlatilag gyalog is ki tudtam menni. A Fradiba pedig Kertész János révén kerültem, aki elég gyakran megfordult a Margitszigeten. ? akkor a Fradi ifiedz?je volt. Az egyik meccsünk után hozott egy Fradi pecsétes papírt, hogy leigazolna a Ferencváros. Aláírtam és nagyon boldog voltam.

- Milyen volt akkoriban a Fradi ificsapata, az akkori utánpótlás?
- Össze sem lehet hasonlítani a ma tapasztaltakkal. Akik ott töltöttük az inaséveinket, mindegyikünk megszállottan szerette ezt a játékot. A pályahelyzet az jóval gyengébb volt mint ma, mi még a régi fatribünös lelátók árnyékában edzettünk, sok korosztály jutott egy pályára. Volt olyan, hogy reggel hat órakor kezd?dött az edzésünk, tartott fél nyolcig, majd irány az iskola, utána délután újabb edzés, majd utána következett a klubélet.

- Mit értsünk klubélet alatt?
- Azt, amit a szó maga is jelent. A klubházban ugyanis tényleg zajlott az élet. Az edzések el?tt és végén senki sem hazasietett, hanem oda, ahol volt biliárdasztal, sakkasztal, kártyaasztal, sok-sok fotel és büfé. Hierarchikus rendben mindenkinek megvolt a maga helye, megvolt a régi nagyoknak, mint Rudas Feri bácsiék, megvolt az akkori sztároknak, mint Albert Flóriánék és megvolt nekünk, tanoncoknak. Tanoncoknak neveztük magunkat, akik az inaséveiket töltik ebben a történelem és a hagyományok szervezte rendben. Rettent? boldogok voltunk, örültünk, ha az id?sebbek hozzánk szóltak, elküldtek valamiért, részesei voltunk a Fradi-családnak. Aztán néha még diszkó is volt a klubház emeletén, amit érdekességként megemlítek, az akkori elnök fia vezetett. A futballisták mellett persze ott voltak a klub többi sportolói, atléták, tornászok, tényleg olyan volt, mint egy hatalmas család. Nem is kívántunk mi sehová sem járni, minden pillanatunkat kitöltötte a Fradi.

- Milyenek voltak az edzések?
- Kemények, de ez akkor fel sem t?nt. Azért dolgoztunk mindannyian, hogy egyszer mi léphessünk azok helyére, akiket akkor áhítattal néztünk. A legtöbbünk számára a foci technikai része nem volt probléma, köszönhet?en a grundon eltöltött éveknek. Mi voltunk az utolsó generáció, akiknek ez az élmény még megadatott. A kondíciót pedig szorgalmas munkával bárki megszerezheti. Kertész János nagyon jó edz? volt, nagyon tudott velünk bánni. Engem külön motivált, hogy két évfolyammal feljebb fociztam, Ebedli Zoliékkal. Csak nem maradhattam le? Az is plusz motiváció volt, hogy nekünk igazán volt kit?l tanulnunk. Nekem személy szerint Albert Flórián volt a hatalmas kedvencem, a grundon mindig az ? nevét viseltem. De rajta kívül is számunkra zsenik játszottak a csapatban. Edzésen csodáltuk ?ket a meccseken pedig szurkoltunk nekik.

- Még ekkor is szurkoló voltál?
- Természetesen. Emlékszem, egyszer az ifivel Soroksáron játszottunk, én meg a meccs végén percre beosztottam mindent, gyors tusolás és öltözés után rohantam a villamoshoz, hogy kiérjek a pályaudvarra, merthogy a Fradi éppen Tatabányán játszott bajnokit. Aki akkor jött velem szemben, komolyan azt hitte, hogy aznap nem is játszottam, mert olyan hamar lehetetlenség a kapun kívül lenni.

- Öröm hallgatni Téged, amilyen szeretettel és lelkesedéssel beszélsz azokról az id?kr?l…
- Mert még átélhettem azt, amir?l a régi nagyok meséltek nekünk. Akkor még nem kellett elmagyarázni a gyerekeknek, mit jelent a Fradi címerében a három E bet?. Akkor még hatott és mindenki érezte ezt.

- Milyen volt a társaiddal a viszonyod?
- Engedelmeddel, erre a kérdésre kérdéssel válaszolok. El tudod azt képzelni egy mai ifi futballistáról, hogy 40 év elmúltával ugyanazokkal az emberekkel jár egy társaságba, ugyanazokkal beszélget, szóval ugyanazok a legjobb barátai?

- ?szintén szólva, nem.
- Valahol itt van a lényeg. Mi barátok voltunk a pályán kívül is, ez nagyban megkönnyítette a dolgunkat a pályán. Említettem már Ebedli Zolit, akivel végig egy csapatban játszottam, de a válogatottban csapattársam volt Tör?csik András is, akivel barátságom ugyanolyan régr?l datálódik.

- És a Fradi-Dózsa párharcok?
- A meccsek 90 percére, de kizárólag csak arra, félretettük ezeket az érzéseket. Észveszt?en komoly meccseket, a legszikrázóbbakat egymás ellen vívtuk. Aztán a meccs végén már közösen szórakoztunk egy-egy helyen, ahová csatlakoztak a Honvéd és a Vasas játékosai is. Ezért m?ködött jól abban az id?ben a válogatott is. Ott is kialakultak baráti kapcsolatok, megértettük egymást. Én érzékeny ember vagyok, mindent a lelkemre veszek, nekem nagyon nagy szükségem volt az ilyen csapatokra, csapattársakra. Én bele tudtam halni minden vereségbe, nagyon mélyen érintett.

- Akkor ez magyarázza azt is, hogy volt a pályafutásodnak egy olyan szakasza, amikor 24 évesen abba akartad hagyni a futballt?
- Persze, hogy ez. Miután hazajöttünk Argentínából, kaptam én hideget, meleget. Nem mondom, hogy minden jogtalan volt, elvégre mégiscsak kiállítottak a hazaiak ellen, ám az igazságtalanságok sorába lelkileg belebetegedtem. A néz?téri bekiabálásokat sem tudtam elviselni, abban az állapotban az sok volt. Azt még megértettem valahogy, ha idegenben, az ellenfél szurkolói sértegettek, de idehaza, a saját szurkolóink pocskondiázását, szidalmainak özönét már nem. Olyan hangulatban nem lehet focizni. 1979 végén telt be a pohár, abba is hagytam egy id?re, akkor azt hittem végleg. A klub vezet?i szerencsére megért?ek voltak, nem akartak mindenáron meggy?zni, valahol érezték, hogy akkor szükségem van a világtól való elfordulásra. El is kallódtam volna, ám történt egy érdekes esemény. Kelenföldön, ahol laktunk, egy este csöngettek és az ajtóban Sándor Karcsi bácsi és Szepesi Gyuri bácsi állt egy-egy nagy csokor virággal. A szüleim nem akartak hinni a szemüknek. Mindketten arról gy?zködtek, hogy a Fradinak és a magyar labdarúgásnak szüksége van még rám. A lényeg, 1980 tavaszán már újra játszottam.

Egy Nyíl gól Ausztria ellen 1982-b?l

A VB-k történetének gólrekorder mérk?zése Nyilasi gólokkal keretbe foglalva

- Hála Istennek! Nagyon sokan sokkal szegényebbek lettünk volna, ha nem látjuk azt az újjászületett Nyílt. Következett egy újabb világbajnokság (1982 Spanyolország), majd egy évvel kés?bb a légiósélet. Miért az Austria Wien, miért nem egy európai sztárcsapat?
- Azért mert ?k kínálták értem a legtöbbet, 350 ezer dollárt, ami akkor nagyon nagy pénznek számított. Akkoriban minden ilyen tranzakcióról az állami sportvezetés döntött és ?k ezt az ajánlatot fogadták el. Korábban, 1982 tavaszán a Barcelona is ajánlott - szinte hihetetlen feltételekkel - egy féléves szerz?dést, mert az akkor ott játszó Schuster megsérült, ám akkor nem engedtek, talán épp a közelg? világbajnokságra hivatkoztak. De egyáltalán nem bántam meg, hogy úgy alakult a sorsom ahogy, hogy Bécsbe szerz?dtem. Bécs sokkal közelebb van Budapesthez, a barátaimtól sem kellett elszakadnom és nem utolsósorban azért, mert ott is egy számomra megfelel? légkörben dolgozó klubhoz kerültem. Hasonló volt a hierarchikus felépítés mint a Fradinál, hasonlóan jó volt a csapaton belüli hangulat.

- Ebben hasonló volt, de miben különbözött?
- A körítésben. Összehasonlíthatatlanul jobb volt már akkor az infrastruktúra, a stadion, a pályák állapota, a csapat körüli tudatos médiamunka. Csak a pozitívumok kerültek el?térbe, mindenesetre azokról jóval több szó esett, mint a negatívumokról.

- Az edzésmunka, a szakma mennyiben volt más?
- Más volt, rövidebbek és intenzívebbek voltak az edzések, de nem ezen múlott. Ma is állítom, a magyar labdarúgás szakmailag, a játékosok tehetségét tekintve akkor is, de még ma is, legalább egy szinten áll az osztrákkal. Ott azonban el tudják ezt adni. A f? üzenet, hogy nézhet? és élvezhet? futballt kínálnak, amely ?szinte és támadó jelleg?. Náluk is érezhet? az, ami Nyugat-Európában mindenütt, hogy a futballt egyfajta életformaként kínálják eladásra a fogékony szurkolóknak.

- Könnyen elfogadtattad magad?
- Már a Fradi ifiben, a Fradi családban belém nevelték, megszoktam, hogy el?ször meg kell dolgozni a célokért, mindig többet tenni azért, hogy elfogadjanak, hogy megszeressenek. Idegen országban ezt mindig nehezebb megtenni, ott mindig külföldi marad az ember. Ausztriában is érzi ezt egy magyar. De engem elfogadtak, megszerettek, értékelték a leadott teljesítményt.

Megintcsak a „sógorok” ellen 1985-ben

- Az Austria Wien egyik fénykora volt, mikor ott játszottál. Hogy élte ezt meg a csapat, hogy élted meg Te?
- A sikereket nem kell megmagyarázni, a klub jól m?ködött, a csapat összetartó volt, az eredmények jöttek, a szurkolók szerették. Mondhatom, minden „úri” volt, amit ígértek, pontosan betartották. Eljöttem onnan, ám az természetes, hogy figyelemmel kísérem a csapat körüli történéseket. A 90-es évek elején még futott a szekér, jöttek az eredmények, de nemzetközi téren nem sikerült áttörést elérni. Aztán 1999-ben jött egy dúsgazdag milliárdos (Frank Stronach), aki sok mindent megváltoztatott, az európai trendet követve amolyan „futballgyárat” akart csinálni. Tömegével vett új játékosokat, akik nem klubjuknak, inkább munkahelyüknek tekintették a csapatot. Még a csapat nevét is megváltoztatta. Hiába volt a gazdagság, a fény?zés, a közönség ezzel nem tudott azonosulni, kezdek elfogyni, fütyülni, a csapat ellen tüntetni. Bebizonyosodott, hogy csak pénzzel nem lehet mindent elérni. Amikor sz?n?ben volt a már emlegetett erkölcsi összetartás, a családias klubélet, elfogytak azok akik ezt még aktívan tovább éltették, a pénz már nem tudott segíteni. Stronach úr végül távozott. Nagy váltás, de nem törés, következett be a klub életében. Jóval szerényebb körülmények közt, de újra életer?sebben m?ködik az Austria, melynek mottója lett: a hagyomány újra visszaköltözött a házunkba. Szerintem ez nagyon fontos.

- 1988-ban tényleg abbahagytad az aktív futballt. Tudjuk, 1990-ben lettél a csapat edz?je. Mi történt közben?
- Ezt ma már valóban nem sokan tudják, nem emlékeznek rá. 1988-tól a klub elnökségének a tagja lettem. Nem éreztem jól magam, nem tudtam abban a struktúrában hasznosítani magam. 1990-ben aztán, számomra a derült égb?l villámcsapásként felajánlották a csapat vezet?edz?i posztját. Papírom volt, hiszen elvégeztem a TF-en a szakedz?it. Elvállaltam.

- Elvállaltad és bemutatkoztál, nem is akárhogyan. Az aktuális bajnok, történetesen a Dózsa otthonában, egy „sima” 5:0 eredménnyel. Nem egy akkori játékosoddal beszélgettem már, mind azt mondták, szinte újjászülettek. Hogy érted ezt el?
- Egy biztos, nem treníroztam erre. A viccet félretéve, igyekeztem azt a hangulatot megteremteni az öltöz?ben, amit annak idején én megtapasztaltam. Azt próbáltam a játékosoknak elmagyarázni, hogy nem elég a csapatba bekerülni, hanem csapattaggá kell válni. Keressék egymás társaságát az edzéseken túl is, ne társak legyenek egy üzletben, hanem küzdjenek, harcoljanak egymásért, a kitartó szurkolóinkért, a Fradiért. Megértették. És az a Megyeri úti eredmény és játék mindenkit meggy?zött, tényleg megadta az alaphangot. Éreztem a srácokon, ahogy mennek, ahogy reagálnak a szurkolókra, egymásra, valami elmozdult.

- Bizony, elmozdult. Tizenhárom, keservesen hosszú év után Magyar Kupát nyert a csapat, a bajnokságban pedig az akkori id?k sikercsapata, a Honvéd mögött a második helyen végzett. Csapat és közönsége újra egymásra talált. A következ? szezonban pedig, tizenegy év után újra bajnok lett. Milyen volt ez a kispadról nézve?
- Az, hogy újra éreztük a közönség mindenen átsegít? szeretetét, számomra visszahozta a régi id?k hangulatát. Amikor elvállaltam, ezt szerettem volna elérni, ez volt a kit?zött cél, mondhatni az eredményt?l függetlenül. Ezt mondtam folyamatosan a játékosaimnak, ezért érdemes az edzéseken megfeszülni, dolgozni. Szerencsés helyzetben is voltam, hiszen akkor bontogatta szárnyait Lipcsei Peti, akkor hitte el ifj.Albert Flóri, hogy ? is kiléphet az apja árnyékából, a többi fiatal ugyanazt érezte, mint mi annak idején. És akiket igazolni tudtunk, mind beváltották, amit ígértek, ami elvárható volt t?lük. 1991 ?szén még nem látszott mindez, de amit 1992 tavaszán produkáltak a fiúk, az nem csak számukra és a közönségnek, nekünk is felejthetetlen. A diósgy?ri gy?zelem és a hazavezet? út, az ünneplés a stadionban… csodálatos…. Többesszámban fogalmazok, mert ezt a sikert nem egyedül értem el. Elvitathatatlan a pályaedz?k, Szepessy László és Mucha József, az er?nléti edz? Simon Balla István szerepe, meg mindenkié, aki a csapat körül dolgozott, tett érte. Nem csak a pályán, hanem körülötte is igazi csapatmunka folyt. Nélkülük nem sikerülhetett volna. Egy volt akkor játékos, edz?, vezet? és szurkoló. Egy, mint régen, a Fradi család. Mert ez a Fradi család! Utólag elmondhatom, nekem azok a játékosok mindent jelentettek, az általuk alkotott csapatba beleszerettem. Engem azok a fiatalok emeltek fel edz?ként, az ? tenniakarásuk, bizonyítási vágyuk nélkül nem érhettük volna el azokat a sikereket. Ennyi id? távlatából is köszönöm mindannyiuknak!

- Következett újabb két kupagy?zelem, ám a bajnokságban nem sikerült ismételni. Neked miért kellett 1994-ben távoznod?
- Azért mert lejárt a szerz?désem. A vezet?k marasztaltak, ám én nem éreztem, hogy elegend? szándék és

lehet?ség lett volna csapat meger?sítésére, ami a továbblépéshez elengedhetetlen volt. Elköszöntem. A helyemre érkezett Novák Dezs?, akit én végtelenül tisztelek, hisz én is voltam bajnokcsapatának tagja 1981-ben. És nem csak ?, de új szponzor is jött, hirtelen lett pénz az általam korábban szorgalmazott er?sítésekre. A csapat 1995-ben és 96-ban tényleg mindent megnyert és elért, amit elérhetett. A BL szereplés volt a hab a tortán. Én visszavedlettem szurkolóvá, ugyanúgy örültem a sikereknek, mint bárki más.

- De 1996 után valami megtört. Szerinted miért?
- Igen, akkor változott meg sok minden. Az elmúlt évek sikerei elkényeztettek mindenkit, jóllakottá váltak. Igaz ez vezet?re, játékosra, szurkolóra egyaránt. Az elért meseszer? sikerek számítottak az alapnak. Azok elmaradtak, az illúzió viszont maradt. Egy hasonlattal élve olyan ez, mint mikor a tejszínhabos kakaó után a cikóriakávét kell újra inni és megszokni.

- 1997-ben ismét csatasorba álltál. Hogy is volt ez?
- Ma már elmondhatom, óriásit hibáztam, nem szabadott volna elvállalnom. Az akkori vezet?k a szívemre apelláltak. Azon a nyáron az Austria Wien részér?l aláírt edz?i szerz?dés volt a zsebemben, amit egy szombat délig kellett volna nekem is aláírnom. Minden észérv amellett szólt, hogy aláírjam. El?tte egész éjjel a Fradi vezet?i kérleltek. A szívemre hallgattam, kecsegtette a hiúságomat a felkérés. Látnom kellett volna, hogy én is részesévé lettem egy folyamatnak, ahol a személyemet használják fel mások ellen, kódolva volt, hogy én is el?deim Varga Zoltán és Novák Dezs? sorsára jutok. Elvállaltam. Igenám, de az öltöz?be lépve azt láttam, hogy a játékosoknak nem csillogott a szemük, mint ahogy azt korábbi éveimben megszoktam. Elkezd?dött a széthúzás. A szurkolók egy része is ellenem fordult, abban a hangulatban én már nem tudtam dolgozni, nem tudtam az általam vallott Fradi értékeket továbbadni. Így 1998 telén elváltak útjaink.

idénynyitó 1998-ból az Üll?i útról a Haladás ellen

- Tudjuk, befejezted. Ám abban az id?ben hírek szálltak mindenfelé, hol ki keres edz?i kispaddal, éppen hol fogsz dolgozni. Nagyon sokan szövetségi kapitánynak is Téged láttak volna szívesen. Milyen ajánlataid voltak, illetve miért utasítottad vissza rendre ezeket?
- Szinte minden csapat megkeresett az NB I-b?l, hogy legyek az edz?je. ?szintén mondom, számomra ezek nem voltak reálisak. Idehaza a Fradin kívül nem tudtam elképzelni az életet, nem tudtam volna más csapat életébe beleélni magam. Ugyanis, engem gyakorlatilag azonosítottak a Fradival, amit óriási megtiszteltetésnek vettem. Még ma is, ha ma megyek az utcán, és még felismernek, azonnal azt kérdezik, mi újság a Fradi körül? Volt a válogatott élére is felkérésem, ám nem vállaltam.

- Ennek ellenére öt éven keresztül mégis a szövetség alkalmazásában álltál, mint az utánpótlás szakmai irányítója. Itt megkaptad a szükséges bizalmat?
- Ez egy olyan feladat volt, amit igazán szívügyemnek éreztem. Ahol még tenni tudtam volna valamit. A magyar labdarúgás jöv?je a fiatalokban van. A fiatalokkal foglalkozni nagyon fontos, ha nem a legfontosabb feladat. Eredményre éhes fiatalokkal lehet igazi eredményeket elérni. Így volt ez a Fradinál is 1990-t?l. A második Bozsik-programba kapcsolódtam be, amit akkoriban Mezey György és Both József neve fémjelzett. Sajnos azt a munkát nem sikerült befejezni.

- Miért nem?
- Mert új MLSZ vezetés jött, amely hozta a saját embereit. Amíg az EB pályázat ügye volt napirenden, addig jó voltam, mert a nevem ismer?s európai körökben is. Ám az EB pályázat elbukott, az újabb célokhoz jobban megfelelnek azok az emberek, akikkel kevesebb a probléma, akik úgymond a sajátjaik.

- Ez a gondolatmeneted felvet bennem egy kérdést. Miért van az, hogy a Te korosztályod gyakorlatilag elveszett a magyar futball számára? Nem képviseltetitek magatokat sem az irányításban, sem a szakmában?
- Mondjuk, én nem panaszkodhatom, mert én személy szerint megkaptam a lehet?séget, a Fradinál is, az MLSZ-ben is. Ett?l függetlenül a felvetés és a kérdés jogos. Amikor Bálint Lászlóval kezdve, Fazekas Lászlóval folytatva a magyar sportvezetés engedélyt adott arra, hogy ezek a bizonyítottan jó futballisták és sportemberek világot láthassanak, tapasztalatokat szerezhessenek, azt eredetileg azzal a céllal tették, hogy hazatérve azokat kamatoztassák. Na most, pont ebb?l nem lett semmi. Ezek az emberek, kivétel nélkül közönségtámogatást élvez?, népszer? emberek voltak, akik megismerve a nyugati világot, pontosan látták, mi az ami m?ködik és mi az ami nem. És nem csak látták, ezt el is mondták. Ha pozícióba kerültek volna, igencsak sok érdeket sértettek volna. Így

az érdekvéd?k összezártak és gyakorlatilag ellehetetlenítették ezt a generációt, amely pedig még most is az 50-es éveiben vagy a 60-as éveik elején jár. Óriási érték, óriási tapasztalat megy, ment így veszend?be. Nagyon sajnálom.

- A beszélgetésünk elején már szó esett a három E bet?r?l, arról, hogy annak idején ezek értelmezése egyértelm? volt már gyermekkorban is. Hogy látod ma? Mit jelent az Erkölcs, Er?, Egyetértés ebben az elüzletiesedett futballban, különösen a Fradiban?
- A véleményem az, hogy az élet ki fogja kényszeríteni a megfelel? megoldásokat. A múlt tisztelete, a hagyományok ápolása nélkül nem lehet jöv?t építeni, egy olyan klubban, mint a Fradi, különösen nem. ***A magam részér?l csak azt kívánom, hogy a Fradi minden játékosa és minden szurkolója ismerje meg és élje át azt az élményt, ami a mi fiatalkorunkat jelentette. Ha ez megtörténik, biztos vagyok benne, hogy a Fradi újra szárnyalni fog.***

Végezetül igen nagy tisztelettel köszönöm mindenkinek a születésnapom alkalmából írt jókívánságait.

Simon Sándor

A beszélgetés ideje: 2009. január 20.

www.ftcbk.eu

Ajánló